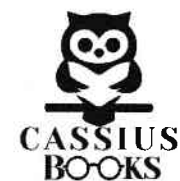

LBRIS

We know
books

Mihaela Petrescu

Sub soarele iubirii

Redactor: Raluca Irimie

Tehnoredactare: Raluca Irimie

Copertă: Leila Sandra M.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PETRESCU, MIHAELA****Sub soarele iubirii/ Mihaela Petrescu. - Gilău :Cassius Books, 2025**

ISBN: 978-630-6714-24-7

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Capitolul 1

Morgan frunzărea planul de afaceri întocmit de vărul său. Își frecă absent rădăcina nasului și se încruntă când dădu peste cifra de profit mult prea mică pentru a-i mai stârni vreun interes. Apoi aruncă dosarul în celălalt capăt al biroului imens.

— Ce prostovan, sâsâi nervos și-și trecu mâna prin părul negru ce abia fusese tuns și aranjat.

Îl lăsase pe Grade să-și facă stagiatura la firma lui, îi dăduse sarcini mărunte și se descurcase cât de cât, apoi când fusese să treacă la alte lucruri mai dificile, pentru care se pregătise, tânărul devenise stângaci și se eschivase. Deși îi trecea cu vederea multe, erau momente când l-ar fi alungat în șuturi. Exact ca atunci. Lipsa de experiență era scuzabilă, dar îl exaspera dezinteresul tânărului; nu își punea mintea la contribuție. Morgan știa că băiatul avea potențial, multe puncte din acel plan erau bune, numai că nu se potriveau cu părerea lui. Deviza pe care el mergea era să facă bani, nu să-i piardă pe ai lui în investiții neinspirate.

Se așeză pe scaunul de birou și se lăsă pe spate. Era obosit și săptămâna era abia la început. Nunta Brianei îl ostenea mai mult decât toate la un loc. Zâmbi când imaginea surorii lui îi apărură în spatele retinei. Frumusețea aceea bălaie era tot ce îi rămăsese în viață; părinții le pieriseră cu mulți ani în urmă și el devenise tutorele și prietenul ei. Nu-i fusese deloc ușor. Abia ieșit de pe băncile facultății, trebuise să

dea piept cu atâția adversari. Dumnezeuule, și reușise! Era putred de bogat la cei aproape treizeci de ani. Surioara lui se căsătorea cu prietenul lui Cristofor, o alegere pe care părinții cu siguranță ar fi aprobat-o.

La un moment dat, zgomotul îl smulse din visare. Se încruntă spre telefon.

— Spuneți, doamnă Torr! Își îndemnă secretara pe un ton abrupt după ce apăsă butonul de intrare.

— Domnule, avem o problemă.

Morgan își trecu mâna prin păr exasperat.

— Mai exact ce problemă?

— Cu florile, domnule.

— Pe Dumnezeul meu, asta da problemă, pufni ironic Morgan. În tot orașul ăsta n-ați găsit pe cineva care să facă meseria asta cum trebuie? Ce s-a întâmplat cu sărmanele flori? Nu li s-au mai deschis petalele sau a scăpat un animal de la vreo fermă vecină și le-a mâncat?

Nervos, Morgan își frecă fruntea. Femeia îi redeșteptase durerea de cap pe care o avusese de dimineață și de care reușise să scape în ultima oră. Dacă Braiana i-ar fi dat voie, nu ar mai fi avut acea discuție. Dar cu cine să se înțeleagă? Sora lui era încâpățanată ca un catâr, voia afuriseniile alea de flori sălbatice. Bineînțeles că nu se găseau decât în sere specializate. Cine mai alegea în ziua de azi așa ceva, când florăriile gemeau de sortimente care mai de care mai extravagante?

— Domnule, domnișoara le vrea pe acelea. Știți și dumneavoastră care este tema nunții.

— Cunosce drăcia aia de temă, jocul florilor de câmp. Totuși, ar fi ideal ca florăreasa aia să-și facă treaba, dacă tot a fost aleasă dintre atâtea.

Pufni nervos atât pe sora lui, cât și pe femeia care se ocupa de aranjamente. Un creion fosforescent îi atrase atenția preț de câteva secunde. Nu-l mai văzuse acolo. Ce probleme chiar atât de grave ridică florile alea? Răbdarea nu era punctul lui forte. Nici măcar cu

femeile. Închise ochii încercând să ignore durerea care îi pulsa din ce în ce mai intens în tâmples.

— Doamnă Torr, spuneți odată! Nu am timp de fleacurile astea.

I se păruse lui sau secretara răsuflase ușurată?

— Domnișoara dorește zece flori diferite. Culorile sunt greu de găsit, dar nu imposibil. Petalele ruginii se potrivesc atât de bine cu firele uscate de trifoiș! Ca să nu mai spun de crinii sălbatici. Va face senzație cu rochia și cu buchetul acela. De fapt, nu mă miră nimic. Știți deja cât de frumoasă e sora dumneavoastră. Și apoi e nunta ei. O dată în viață e mireasă, nu? Este păcat că doamna Evans nu acceptă și alte păreri, oftă ea.

Morgan clipi amețit; se simțea depășit de situație. Luă pixul fosforescent și îl analiză absent. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. În loc să pregătească documentele pentru ședința care trebuia să înceapă în douăzeci de minute, asculta monologul acelei femei. Cu un gest de lehamite aruncă pixul în suportul de creioane.

— Pentru Dumnezeu, căutați altă florăreasă care să facă ce vrea Briana și lăsați-mă cu florile voastre. Lovi cu palma blatul din lemn masiv de stejar. Faceți-mi imediat legătura cu Cristofor, porunci la final și închise telefonul înainte să mai audă ceva.

Încă puțin și scăpa de probleme, apoi putea să-și vadă liniștit de treburile lui. S-ar fi ocupat singur de tot ce însemna organizarea evenimentului. De fapt ar fi apelat la o firmă și nu ar mai fi avut atâtea bătaie de cap. Asta numai dacă răsfățata lui soră nu i-ar fi întins fără jenă câteva foi, pe care era expus planul mult visatei ei nunți, începând cu tematica și sfârșind cu afuriseniile acelea de flori. Cu neîncredere o privise când descoperise amănunte la care în veci nu s-ar fi gândit, dar mai ciudat i se păruse ca invitații să respecte culorile care făceau notă comună cu tema propusă cu atâtea aplomb de Briana. Răsese și apoi o amenințase. Degeaba. În cele din urmă rămăsese totul... neschimbat. Frustrat îl împunsese pe Cristofor și îl numise mormoloc că nu-și

tempera logodnică. Însă acesta ridicase din umeri resemnat, dar și amuzat. Și nu se limitase doar la atât. Îi răsese în nas, afurisitul.

— Când vei avea norocul să dai peste întruchiparea tuturor visurilor și chinurilor tale, atunci să te văd cum vei face față lacrimilor și furiilor, îi spusese prietenul său mai mult ca o scuză la comportamentul nu tocmai demn de un fost crai.

— Mai degrabă când voi avea ghinionul ăsta, completase Morgan dând din cap ca o negare.

Niciodată nu avea să se lase condus de sentimente sau de vreo femeie. Era conștient că trebuia să aibă un copil, la un moment dat, iar pentru asta avea să-și aleagă o femeie deosebită, blândă și dispusă să-l asculte. Deocamdată se bucura de diversitate și era mai mult decât mulțumit.

Femeile rămâneau în viața lui atâta timp cât făceau ceea ce le cerea. Ura prefăcătoriile și lacrimile, în aceeași măsură cu vârâtul nasului lor frumos în treaba lui. Le accepta prezența cât îi stârneau interesul și îl satisfăceau. Le răsplătea cu generozitate pentru timpul și exclusivitatea lor, căci și aceasta era o condiție esențială, însă nu voia să se amestece într-o relație, în aceeași măsură în care nu voia să fie a cincea roata de la o căruță. Nu-și făcuse niciodată griji din cauza aceasta. Femeile îl adorau, era suficient ca în ochii lui albaștri să sclipască și cea mai infimă urmă de interes, că ele păreau dispuse să-i satisfacă până la cel mai mic capriciu. Le vorbea frumos, le elogia și le copleșea prin diverse compensații pentru deliciul pe care i-l ofereau, atâta doar că flacăra pasiunii își pierdea repede din intensitate, semn că periplul luase sfârșit. Apoi le îndepărta fără niciun regret.

Plăcerea fizică era ca un sport pe care îl practica constant, îi aducea pe moment o dulce eliberare și satisfacție. Actul în sine era o descătușare și se simțea al naibii de bine când strângea în brațe un trup cald și dornic. Pe primul loc erau, însă, bățaliile duse pe scena aprigă a afacerilor. Acestea erau istovitoare, dar și antrenante, iar cum el era un lider, dorea să aibă parte numai de ce era bun. Își câștigase un loc de

top în economia țării și numele său era vehiculat prin numeroase surse mass-media.

Din nou fu luat prin surprindere de sunetul telefonului și se zbârli când auzi vocea secretarei. Trebuia să o dea afară.

— Domnul Cristofor este pe linia doi.

— Minunat, afirmă mulțumit că în sfârșit avea pe cine să-și descarce frustrarea.

— Hei, bătrâne, chiar la tine mă gândeam, se auzi vocea puternică a viitorului său cumnat.

— De ce naiba Briana nu renunță la afurita aia de florăreasă? Pe unde a mai găsit-o și pe asta? E cumva de neînlocuit?

Râsul lui Cristofor îi bubui în urechi, făcându-i durerea de cap și mai apăsătoare.

— Și asta nu e tot! Dacă le-ai vedea cum se ciorovăiesc...

— Pe Dumnezeu meu! Cine se crede femeia asta? Marele design florar?

Discuția devenea ridicolă. Nemulțumit, se ridică de la birou și se îndreptă spre fereastră. Priveliștea era animată de mulțimea ca un furnicar și de mașinile ce se strecurau pe lângă pietonii neatenți. Un claxon ajunsese până la etajul lui, anunțându-l că nu numai el era deranjat de ceva.

— Bria o adoră. Dacă ar fi fost bărbat, îl băteam până acum, continuă Cristofor.

Pierdut pentru o clipă în gânduri, Morgan tresări și se prinse de pervaz.

— Cine? Briana să fi fost bărbat? Nu, Dumnezeu ar fi făcut o greșală prea mare și tu ai fi trăit degeaba pe pământ.

Ironia nu-i scăpă lui Cristofor și își arată amuzamentul printr-un chiot.

— Nu, ziceam dacă ar fi fost Cristiane un bărbat! Și să știi că sora ta poate fi o pacoste când își propune ceva.

— Măcine spui, bombăni Morgan.

Încordarea începea să-i părăsească umerii, iar durerea din tâmple ceda încetul cu încetul. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor cu un gest mai relaxat.

— Eu zic să le lași pe ele să-și aleagă florile și culorile, iar noi să le ocolim în această perioadă, îl auzi în continuare pe amicul său. Să-și bată Cristiane capul, nu noi!

Destul de pertinent ce îi spunea Cristofor. Dacă nu ar fi avut discuția de mai devreme cu doamna Torr, poate l-ar fi aprobat, dar acum în mintea lui se strecuraseră cuvinte precum culori, flori, câmp și o florăreasă care nu putea fi asociată decât cu o femeie plinuță și vorbăreață.

— Ce nume pentru o florăreasă, gândi cu voce tare, stârnind un hohot de râs la celălalt capăt al firului.

Prea vesel pentru placul lui Morgan. Atenția i se îndreptă spre Rolex-ul de la mână. În mai puțin de zece minute trebuia să înceapă ședința. Părăsi fereastra și se apropie de birou.

— În fine, spuse Morgan plictisit de subiect. Ia tu taurul de coarne și vezi ce rezolvi. Am o ședință în scurt timp și nu pot să mai stau de vorbă.

Ridică dosarul pe care i-l lăsase secretara mai devreme și căută în el numele celor doi investitori care urmau să participe la discuții.

— Dacă ai ști cu cine mă lupt în fiecare zi, nu ai mai pune problema așa, se auzi răspunsul vesel al lui Cristofor.

Morgan nu-l mai învrednici cu niciun răspuns, pentru că atenția îi fu atrasă de altceva, mai exact de numele lui Tom Lawin, vechea lui cunoștință din facultate, dar și adversarul de atunci. Zâmbi și-și scărpină barba. Ce lupte mai dăduseră pentru fete! Auzise că se lansase în afaceri petroliere.

Morgan simți interesul dându-i târcoale. Întotdeauna noutatea îi puneă adrenalina în mișcare și-l îndemna să se lanseze în joc. Cu toate că afacerile cu transporturi îi umpluseră conturile bancare, în ultimul timp simțea nevoia de o schimbare. Fiorul de anticipație îl străbătu din cap până în picioare.

Își luă hârtiile și se îndreptă spre sala de ședințe. Se opri la jumătatea drumului și, cu o privire ascuțită, o fixă pe doamna Torr care îl pândeă prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Am nevoie de Victoria în sala de ședințe. Dădu să se întoarcă, apoi completă pe un ton inflexibil. Urgent! Ultima dată a intrat după cincisprezece minute. Apoi sunați-l pe George. Să fie aici după ce termin.

— Imediat, domnule!

Chiar dacă Victoria era fiica surorii ei și o iubea ca pe propriul copil, uneori cu greu își stăpânea pornirea furioasă de a o lua pe tânără de mână și de a o scoate afară din clădire.

Torr își cunoștea destul de bine șeful. Însă, din păcate, nu toți împărtășeau obsesia lui pentru detalii și punctualitate.

Capitolul 2

Cristiane se trase mai aproape de microscop și focaliză corpurile străine de pe frunzele și petalele tuberozei. O puderie de punctulețe se înșira ca o pânză de păianjen cuprinzând aproape toată suprafața. Apropie imaginea cât putu de mult. Se încruntă. Nu era bine deloc, dar până nu ieșeau toate analizele, nu putea să-și dea cu părerea. Diferitele pete de culoare erau o reacție la ceva. Cel mai probabil, vreun germene atacase plantele și astfel se produsese o mutație.

Florile ei dragi aveau să rămână în următoarele săptămâni fără lumină, fără căldură, doar cu un tratament puternic ca măsură de siguranță.

Se îndreptă de spate și oftă când un junghi o străpunse dureros în ceafă. Un masaj ar fi fost un dar divin. Însă cine avea timp de răsfățuri? Așa că își roti de câteva ori gâtul și se strâmbă la fiecare mișcare. Se simțea încinsă de la soarele care bătea cu putere în sticla solarului și își împrăștiă din plin bogăția razelor, făcând aerul să fie greu de respirat. Își șterse fruntea și palmele pe tricoul de lucru care, dacă de dimineață avusese culoarea albă, constată amuzată că în acel moment era gri cu niște dungi verzi și negre de la buruienile smulse dintre flori.

— Vești proaste? se auzi întrebarea lui Ani din spatele unui pâlț de gerbere.

Cristiane uitase că nu era singură. La câțiva metri, angajata ei, care îi era și prietenă, o privea îngrijorată.

Măinile lui Ani părăsiră tija unei flori, se ridică în picioare și își scutură praful de pe blugi. Văzu planta de sub microscop, ofilită și lipsită de grație. Înțelesese că rostul florilor în lume era acela de a dăru frumusețe în cea mai simplă formă, fără artificii sau alte intervenții, iar când se întâmpla să fie atacate de vreo insectă sau boală, suferea pentru ele.

Nu degeaba cele două tinere femei erau prietene. Gândul le zbură în același timp la schimbările care aveau să se producă în sere. Poate tuberozele contaminaseră și celelalte flori.

— E vorba de ceva cunoscut? Vreo boală?

Vocea lui Ani punea în cuvinte gândurile Cristiane.

Oftând, aceasta se ridică din spatele biroului improvizat pentru situații de urgență. Respinse distrasă o șuviță neagră și lucioasă evadată din cocul prins în vârful capului. Pe chipul obosit și palid, ochii îi sclipeau în reflexe de onix.

— Dumnezeu știe, rosti cu un glas șters.

Privirea lui Ani se schimbă.

— Știi că este greu, scumpo, o încurajă atingând-o pe braț și, la fel de repede, retrăgându-și mâna. Facultatea și afacerea asta te epuizează. Ia-o mai ușor, că până la urmă o să cazi și nimeni nu o să fie lângă tine să te prindă. Vocea i se îndulci. Sau poate mă înșel. Cumva a apărut un bărbat la orizont și nu am aflat? Râse la privirea Cristiane. Dacă ai ști ce delicii îți oferă niște degete lungi și pricepute! Te scapă de tot stresul. Mușchii ăia încordați ai tăi s-ar relaxa perfect.

Cristiane se crispă când un fior o străbătu, făcând-o să simtă ce refuzase de ani buni. Împinse cu încăpățănare imaginea unor mâini pricepute pe corpul ei și o ascunse într-un ungher îndepărtat al minții. Nu exista pentru ea acel subiect, era închis. Nimeni nu avea voie în sanctuarul pe care îl fortificase, trupul și dorința nu aveau nimic în

comun, sau cel puțin, nu în cazul ei. Dacă pentru alții, trei ani ar fi fost suficient să uite, ei nu avea să îi ajungă nici o viață întreagă.

— Briana Jones a sunat mai devreme. O dulceață de fată, nu? schimbă cu diplomație Ani subiectul, observându-i frământarea.

Se așază pe o băncuță vopsită în galben și negru.

— De ce nu m-a sunat pe mine? vru să știe Cristiane, apoi își aminti cât de ocupată fusese toată săptămâna.

— I-ai fi răspuns? Nu cred, zise Ani și nivelă cu bocancul o ridicătură mică de pământ argilos. Cred că și-a dat și ea seama de asta. Știi, e o fată deosebită și diferită de celelalte din mediul ei.

Cristiane se așază și ea pe băncuță, obligându-și prietena să îi facă loc. Vina începuse să îi dea ocol, căci îi promisese fetei ceva și indiferent de problemele ei personale, nu putea să mai dea înapoi. Suspină. Lucrurile nu puteau fi amânate la nesfârșit.

— Bogată, săracă, indiferent cum, fata își dorește o nuntă de care să își amintească toată viața.

— Da, și flori sălbatice, completă amuzată Ani.

Cristiane își șterse insistent mâinile pe blugi.

— Dacă Briana Jones își dorește un buchet cu flori și ghirlande sălbatice, ei bine, așa vom face. Ține-te bine, ne așteaptă multe critici.

O îndrăgise pe tânără imediat ce o cunoscuse. De obicei, era extrem de precaută când venea vorba de ceilalți, dar exuberanța acesteia o atrăsese ca un magnet, amintindu-i de ea, cea din alte timpuri. Prima dată, aceasta venise însoțită de logodnicul ei, Cristofor Brown. Tânărul avocat, renumit pentru pledoariile din instanță, nu mai avusese niciun argument ca s-o facă să renunțe la planurile elaborate temeinic de acasă. Îngăduitor, acceptase tot ce dorise iubita lui, precum și pe cele adăugate de Cristiane.

Topită de căldură, se ridică și o privi de sus pe Ani.

— Plec mai devreme astăzi, poate dau de August.

Se îndreptă spre masă și luă rămășițele descompuse ale tuberozei; depigmentarea ștersese petele într-un timp foarte scurt.

— O sun eu pe Briana mai târziu. Închizi tu?

— Da, du-te, am eu grijă. George întârzie puțin.

— Mulțumesc!

Cristiane se întinse după geanta agățată în cuierul improvizat într-o scândură și o fixă pe umăr. Atunci ne vedem mâine, mai rosti înainte de a se îndrepta spre ușă cu pași oboșiți.

— Să fii convinsă, scumpo.

În timp ce se îndepărta, Cristiane încerca să găsească răspunsuri la nenumăratele întrebări care se succedau haotic în mintea ei. Cum se îmbolnăviseră florile? Dacă le contaminase ea și pe celelalte? Dacă era vorba despre ceva complex? Un tratament sigur nu cunoștea, ci putea doar să facă o schemă și să combine mai multe substanțe cu efect general.

Și, ca de fiecare dată când avea o problemă, apela la bunul ei prieten August. De data aceea, însă, merse direct la el acasă. Păru derutat când îi detalie ce descoperise sub lupă. Își puse în grabă ochelarii de profesor și analiză atent fragmentele lăsate pe masă, încercând să înțeleagă cum, într-un timp atât de scurt, planta pur și simplu dispăruse.

— Recolta e compromisă. Nu știu dacă o poți salva.

Ea se încruntă.

— E extrem de frustrant să le vorbesc studenților despre soluții pentru stoparea dăunătorilor și despre vindecarea plantelor, iar tuberozelor mele să nu am ce le face.

Privi prin cameră fără o direcție precisă. Neliniștea din sufletul ei creștea; îi simțea dinții ascuțiți pregătiți să muște adânc din ea. Se legănă ușor de pe un picior pe altul, căutând o cale ca să-și stăpânească impulsurile nervoase ce se succedau într-un ritm tot mai alert.

— Du-te acasă și bagă-te în pat, să uiți de probleme măcar până mâine, o sfătui August pe un ton cald. Să mă suni neapărat de dimineață.

O strânse ferm de umăr, iar Cristiane își stăpâni impulsul de a se feri. Schiță cu greutate un surâs slab, un joc forțat al mușchilor faciali.

— Mulțumesc, zise și se aplecă să-și adune cheile și telefonul de pe măsuta de cafea. Transmite-i Amandei sărutări, mai adăugă, aruncându-i o privire obosită.

— Așa voi face, îi făcu ștregărește cu ochiul August. Ba chiar mai mult.

Cristiane reuși să mai facă loc încă unui zâmbet și se depărtă fără să audă vorbele Amandei care i se alătură soțului ei.

Casa Cristiane se profila în lumina palidă a înserării, creând un tablou galben-portocaliu, animat de crengile leneșe care se lăsau mișcate de un vânticel răzleț. Locuia acolo de aproximativ doi ani și nu avea de ce să se plângă. Era un loc liniștit, fără vecini băgăcioși care să îi bată în ușă și să pretindă că sunt interesați de viața ei, când de fapt singura lor grijă era să afle cât mai multe. Ce mai, era refugiul ei după o zi plină, locul unde se regăsea și, de asemenea, unde lacrimile îi curgeau în voie când apăsarea din piept nu îi lăsa altă ieșire. Cochetă și micuță, înconjurată de nenumărate specii de flori, părănd o grădină botanică străjuită de o alee șerpuitoare și ghivece agățate strategic, oferea o dovadă grăitoare a talentului și bunului gust al celei care își pusese amprenta acolo.

Deschise ușa cu un scârțâit care imita perfect plânsul unui prunc. Aroma dulce de vanilie nu i se păruse niciodată mai puternică ca atunci. Atârnă în cuier poșeta care semăna mai degrabă cu un săculeț folosit de puștoaice când luau vacanță și hoinăreau prin oraș. Era unul dintre lucrurile la care nu ar fi renunțat, indiferent dacă avea sau nu legătură cu moda. Sandalele lipăiră pe gresie creându-și propriul

spectacol, se aplecă și le îndepărtă, tălpile goale absorbiră răcoarea. Câteva secunde, totul se rezumă la senzații și, ca un masaj, nodurile din articulații se dezlegară rând pe rând, lăsând în urmă o toropeală care amenința să o doboare chiar în acel loc îngust. Își îndreptă umerii, hotărâtă să învingă starea de slăbiciune, măcar până ajungea în pat. Privirea îi rătăci prin camera care îi servea drept living și câteva plicuri aruncate stinghere pe masă îi atraseră atenția. Facturi. Le ridică și își afundă nasul în ele, atrasă de mirosul hârtiei proaspăt tipărite.

De multe ori ajungea acasă frântă de oboseală și nu băga în seamă cât de pustiu era acel loc. Se gândi la August, la cât de fericit era cu soția lui. Inima i se strânse în piept. Și ea s-ar fi bucurat de același lucru dacă David ar fi trăit. Suspină. Se lăsase cuprinsă de melancolie. Pesemne că oboseala își cerea tributul. Se scutură de acel sentiment de pierdere și-și flexă gâtul care trosni amenințător. Un duș cald și un ceai de tei o îndemnară să mai reziste puțin. Plus telefonul pe care i-l datoră Brianei! Mai bine înainte, căci nu credea că ar mai fi fost capabilă să formeze vreun număr după ce ieșea de sub mângâierea apei calde.

Se așeză pe scaunul tapițat dintr-un material ivoriu găsit la obiecte returnate. Măinile ei pricepute reușiseră să îmbrace spătarul și buretele, aducând și niște înflorituri, trimitere la o veche operă de artă văzută de ea într-un muzeu de arhitectură. Căută în lista de contacte numele Brianei și fu surprinsă când tonul de ocupat îi respinse apelul. Era prinsă într-o altă convorbire. Poate nu era momentul să mai insiste. Și totuși, degetele i-o luară înainte și apelară din nou. Auzi vocea veselă a tinerei.

— Bună. Scuză-mă că nu am răspuns prima dată, eram într-o dispută cu o persoană pe care cu greu o pot contrazice. Dar să lăsăm asta! Mai bine spune-mi: ce faci de nu pot da de tine?

Niște voci se auziră în fundal.